

ทดลองอ่าน

圖靈密碼

t u r i n g c o d e

โปรแกรมลับ ริทึร์นรัก

ทดลองอ่าน

เฟยเทียนเย่เสียง (非天夜翔) เขียน
พู่เอ๋อร์ แปล PSD วาด

2

everY

ทดลองอ่าน

erY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

Turing Code โปรแกรมลับ รหัสรัก 2

เฟยเทียนเย่เสี่ยว เซียน ผู่อ๋อร์ เปา

Published originally under the title of 《圖靈密碼》(Tu Ling Mi Ma)

Volume 2

Copyright © 非天夜翔 (Arise Zhang)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司 (Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Ltd.

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd

Illustrations by PSD

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2653-3

ภาพปก PSD

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมไส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

พันธุ์

กระดาษปกอ่อนลายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ท่ามกลางมรสุมชีวิตครั้งใหญ่ ดูเหมือนคนบนฟ้าจะยังเห็นใจเหินเทียนเหอ อยู่บ้าง ถึงได้ส่งเจ้าโพรมีธีอุสจอมจุ่นมาเป็นผู้ช่วยชั้นดี ทำให้ใน ‘Turing Code โปรแกรมลับ รีเทิร์นรัก’ เล่มหนึ่งที่ผ่านมา เทียนเหอได้นำพาอิฟิอุสอินฟอร์เมชั่น เทคโนโลยีผ่านพ้นวิกฤตล้มละลายมาได้ แม้จะยังคงสถานะลูกผีลูกคนอยู่บ้าง แต่ก็เห็นแสงสว่างที่ปลายทางชัดเจนขึ้นเยอะเลยล่ะค่ะ มาถึงเล่มที่สองนี้ก็คงไม่มีใครกังขา ในความสามารถของเทียนเหอและเอไอตัวแสบอย่างโพรมีธีอุสแล้วใช่ไหมล่ะค่ะ เพราะอิฟิอุสค่อยๆ ก้าวไปข้างหน้าได้อีกครั้งหลังต้องชะงักมาพักใหญ่ด้วยความพยายามของพวกเขาจริงๆ

แต่ปัญหามากมายกายกองของเทียนเหอก็ยังไม่ได้จบลงเพียงเท่านี้ เพราะนอกจากเรื่องบริษัทประจำตระกูลแล้ว ปัญหาหัวใจของเขายังคงคาราคาซังอยู่เลยล่ะ ทั้งๆ ที่เทียนเหอและกวนเยวี่ต่างก็รับรู้ได้ว่าอีกฝ่ายไม่ได้ตัดเยื่อใยระหว่างกันให้ขาดอย่างจริงจัง แต่กลับไม่สามารถกลับไปคบกันได้อีกครั้งเสียอย่างนั้น... หรือที่จริงแล้ว อาจเป็นเพราะสาเหตุที่เล็กกันไม่ใช่แค่เหตุผลผิวเผินอย่างการไม่มีเวลาให้คนรัก เท่านั้น? แบบนี้ดูท่าว่าเราคงต้องสวมวิญญาณเอไอ เกาะติดเทียนเหอน้อยทุกอย่างก้าว แบบโพรมีธีอุสบ้างแล้วล่ะค่ะ จะได้หาคำตอบที่คาใจได้สักที่ว่าทำไมพวกเขาถึงต้องเลิกกัน...

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่
www.facebook.com/everyyyyy

บทที่ 11

ไต่หอยวนหิมะตกแล้ว

หิมะตกหนักทั่วทุกพื้นที่ ท่ามกลางเสียงเซลดิลที่บรรเลง ท่วงทำนองอันอ่อนโยนของมันราวกับโอบล้อมไปทั่วเมืองซึ่งเต็มไปด้วยประวัติศาสตร์กว่าห้าพันปี อายุของเมืองนี้เก่าแก่พอๆ กับบันทึกประวัติศาสตร์แห่งอารยธรรมหาวชาย่า* เลยทีเดียว

เมื่อมาอยู่ต่อหน้าแผ่นดินที่ยิ่งใหญ่และสูงส่งแห่งนี้แล้ว ลอนดอนก็เป็นแค่เมืองท่าทางผ่านของขบวนพ่อค้าริมฝั่งแม่น้ำเทมส์ซึ่งเคยเคยเดินผ่านไปเมื่อหลายร้อยปีก่อน เบอรลินก็เป็นเพียงหมู่บ้านเล็กๆ ที่เต็มไปด้วยต้นลินเดนในอาณาจักรปรัสเซีย ส่วนนิวยอร์กนั้น ด้วยอายุเพียงสามร้อยปี คงพูดได้แค่ว่าเป็นเพียงเด็กหัดเดินเท่านั้น

เทียนเหอสวมหูฟัง นั่งอยู่ตรงบาร์เล็กๆ ในรถ มองหิมะนอกหน้าต่างที่ตกโปรยทั่วฟ้า ขณะที่กวนเยวี่เอนพิงโซฟาหลับไป

โพรหมี้อูสพูดขึ้นว่า [นี่เป็นเมืองทั้งดงามมาก]

"อืม" เทียนเหอมองกาแฟโคลด์บริวในแก้วคริสตัลพลางเอ่ย "บ้านเกิดของเขา"

ซานซีเป็นจุดเริ่มต้นของแผนที่แสดงอาณาเขตแห่งยุครุ่งเรืองของราชวงศ์ถัง มีบรรยากาศของความเป็นเมืองแห่งกวีปดคลุมไปทั่ว นับตั้งแต่

* หาวชาย่า เป็นคำเรียกประเทศจีนในสมัยโบราณ

รุ่นคุณปู่ของกวนเยวี่เป็นต้นมา ตระกูลกวนก็ทุ่มเทเพื่อการศึกษาเล่าเรียนของลูกหลานช่วยกันฟื้นฟูกิจการและคำสอนของบรรพบุรุษ แต่ก็สนใจที่สติปัญญาของลูกหลานตระกูลกวนนั้นล้วนโดนกวนเยวี่ดูดไปหมด ตระกูลใหญ่ทั้งตระกูลกวนเยวี่เป็นคนที่ไม่โดดเด่นที่สุด

เทียนเหอเข้าใจดีว่ากวนเยวี่อยากกลับมาถือสัญชาติจีน แต่ถ้าถือสัญชาติจีนเมื่อไหร่การแต่งงานของพวกเขาก็จะไม่ได้รับการคุ้มครองจากกฎหมายทันที

เทพเจ้าและบรรพบุรุษของตระกูลกวนคงไม่ได้วางแผนมาให้พวกเขาแน่ เรื่องนี้ก็เคยเป็นต้นเหตุของความขัดแย้งระหว่างเทียนเหอและกวนเยวี่ด้วย

ตอนนี้พวกเขาทั้งคู่ต่างเป็นคนจีนที่ไม่มีสิทธิ์รับทะเบียนสมรสจากสำนักทะเบียนราษฎรถึงจะบอกว่าทั่วโลกมีคนรักกันเป็นพันล้านคนที่ไม่จำเป็นต้องลงเอยด้วยการแต่งงานเสมอไป แม้จะเกี่ยวข้องไปถึงเรื่องทรัพย์สินของทั้งสองตระกูล แต่การแต่งงานและมีทายาทสืบสกุลเป็นปัญหาที่ไม่มีทางตัดขาด ยิ่งแก้ยิ่งยุ่ง ดังนั้นการไม่มีทะเบียนสมรสจึงเป็นเหตุให้เกิดความวุ่นวายตามมาได้อีกมาก

แน่นอนว่าเรื่องพวกนี้ไม่สำคัญแล้ว

เมื่อเทียนเหอวางผ้าขนหนูร้อนบนโบน้ากวนเยวี่ เขาก็ตื่นขึ้นมาเช็ดหน้าเบาๆ แล้วลุกขึ้น จากนั้นประตูเหล็กบานใหญ่ของบ้านตระกูลกวนก็เปิดออก รถเคลื่อนตัวเข้าไป พ่อบ้านซราสวมชุดคลุมยาว ถือไม้เท้ารออยู่

"คุณชายเหวิน ไม่เจอกันนานเลย" พ่อบ้านอาวุโสเอ่ย "สวัสดีครับ"

"สวัสดีครับ ปู่ก๊วย"

เทียนเหอรู้สึกไม่คุ้นอย่างมากที่ถูกเรียกว่า 'คุณชาย' คนในบ้านตั้งแต่ผู้ใหญ่ไปจนถึงคนรับใช้ ไม่ว่าจะตำแหน่งอะไร คนขับรถก็ดี พ่อครัวก็ช่างต่างก็เรียกเขาตรงๆ ว่า 'เทียนเหอ' หรือ 'บอส' ไม่อย่างนั้นก็ 'ประธานเหวิน' แต่เขาก็นึกว่าเรื่องนี้เป็นกฎระเบียบที่ตระกูลกวนใส่ใจกับมันมากๆ...เป็นกฎระเบียบประเภทหนึ่งที่ไม่เหมือนกับตระกูลเหวินเลยแม้แต่น้อย แต่เขาก็ไม่ได้ตั้งต้น พักหน้ารับคำ

กวนเยี่ยวैयाว่า "สถานการณ์เป็นไงบ้าง"

"มากันครบหมดแล้วครับ รอแต่คุณชาย" พ่อบ้านชราเอ่ย "นายท่านได้ยินว่าคุณชายเหวินกลับมาด้วย ขอเชิญด้วยนะครับ นายท่านใหญ่อยากพบคุณ"

เทียนเหอไม่ได้พูดเรื่องที่เขาเลิกกับกวนเยี่ยวैया ไม่รู้ว่ากวนเยี่ยวैयाจะบอกคนในบ้านตระกูลกวนแล้วหรือยัง แต่ดูจากท่าทางตอนนี้แล้ว เหมือนว่าจะยัง? แต่ว่าเทียนเหอก็ไม่ได้พูดทำนองว่า 'แบบนี้คงไม่เหมาะมั้ง' ออกมา ที่เขาตัดสินใจกลับมากับกวนเยี่ยวैया ก็เพราะอยากมาเป็นเพื่อนอีกฝ่ายในการเจอกันครั้งสุดท้ายนี้ อย่างน้อยกวนเยี่ยวैयाก็จะมีใครสักคนอยู่เคียงข้างในวันที่สูญเสียคนใกล้ชิด ดังนั้นเทียนเหอจึงพยักหน้าตอบว่า "ถ้าฉันก็ขอเสียมารยาทแล้ว"

กวนเยี่ยวैयाพาเทียนเหอไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่เต็มไปด้วยหิมะออก คนรับใช้เข้ามาช่วยเปลี่ยนเป็นสวมชุดนวมกันหนาว ชุดที่เทียนเหอใส่เป็นชุดเดียวกับตอนที่เขามาควรวะบ้านตระกูลกวนเมื่อหลายปีก่อน ตระกูลกวนสั่งตัดไว้ให้เขา ตอนนั้นมันคับเล็กน้อย เทียนเหอล้างมือล้างหน้าแล้วเดินตามหลังพ่อบ้านที่นำหน้าไปตามทางระเบียงยาวพร้อมกับกวนเยี่ยวैया เขารู้สึกเหมือนได้เข้าไปอยู่ในฉากละครยุคสาธารณรัฐ กลายเป็นนายน้อยของบ้านตระกูลใหญ่

ทั้งนอกและในบริเวณเรือนมีคนยืนอยู่เต็ม เมื่อเห็นกวนเยี่ยวैयाกลับมา สายตาทุกคู่ก็หันมาจับจ้องกวนเยี่ยวैयाและเทียนเหอที่อยู่ด้านหลังพร้อมๆ กัน

พ่อบ้านชราเอ่ยว่า "คุณชายเหวิน กรุณารอตรงนี้สักครู่"

กวนเยี่ยวैयाเดินก้าวเข้าไปในห้องด้านใน เทียนเหอเหลือบตามองเข้าไปในห้อง พ่อของกวนเยี่ยวैयाคุกเข่าอยู่ที่พื้น หมอสีคนเดินเข้าๆ ออกๆ เครื่องมือช่วยชีวิตถูกใช้จนหมด แต่ด้านในก็ยังมีเสียงร้องไห้แผ่วๆ ว่าวว่า

"คุณปู่" กวนเยี่ยวैयाขึ้นด้วยสำเนียงขานซี "เยี่ยวैयाกลับมาแล้ว"

กลุ่มคนรีบเปิดทาง เรียกให้กวนเยี่ยวैयाเดินไปที่หน้าเตียง ส่วนเทียนเหอเดินไปอีกทาง ยืนรอเงียบๆ อยู่ใต้ต้นเหมย

ไม่นานด้านในก็ให้คนมาตามเทียนเหอ เทียนเหอฟังสำเนียงขานซีเข้าใจว่าเรียกชื่อเขา ไม่รอให้พ่อบ้านชราออกมาก็เดินเข้าไปด้านใน คุกเข่าลงตรง

หน้าเตียง เขาเห็นกวนเยวี่จับมือคุณปูไว้ข้างหนึ่ง ดวงตาทั้งสองข้างแดงช้ำ

ชายชราดึงมือเหี่ยวยื่นออกจากมือกวนเยวี่ เอย่ประโยชน์หนึ่งชิ้นมา ด้วยสำเนียงขานซี ก่อนจะแตะมือลงบนศีรษะเทียนเหอ ลูบหัวเขาอย่างไรรีแรง ก่อนที่มือนั้นจะร่วงหล่น ชายชราสิ้นใจด้วยอาการสงบ

คนในห้องเริ่มร้องไห้ ที่น้ำตาไหลก็ไหล ที่สะอื้นก็สะอื้น เทียนเหอน้ำตาลดล เขาหันไปมองกวนเยวี่ แม้ฟังประโยคสุดท้ายนั้นไม่เข้าใจ แต่คิดๆ แล้วก็คงเป็นการเอ่ยประมาณว่า 'เด็กดี ต่อไปดูแลกันดีๆ นะ' ต่อมาลุงๆ อาๆ ของกวนเยวี่ก็ลุกขึ้น หมอเริ่มเก็บอุปกรณ์ช่วยชีวิต กวนเยวี่โค้งคำนับลงทั้งน้ำตา ชายหนุ่มยื่นมือไปลูบหน้าคุณปู ให้สีหน้าของผู้จากไปยังคงความอ่อนโยน แล้วพ่อของกวนเยวี่ก็ส่งเหรียญโบราณให้เขาวางลงในปากของคุณปู

เทียนเหอและหลานคนอื่นๆ ถอยออกมา กลุ่มญาติที่เป็นสตรีเดินเข้ามาจากนอกประตู ก้มศีรษะคำนับ ร้องไห้คร่ำครวญแล้วก็ออกไป เหลือแค่กวนเจิ้งอันและพี่น้อง และหลานชายคนโตจากลูกคนโตอย่างกวนเยวี่

"คุณชายไปดื่มชาที่ห้องรับรองด้านข้างก่อนเถอะครับ" คนรับใช้คนหนึ่งเดินเข้ามาเชิญ เทียนเหอหันไปมองทางกลุ่มหลานสาว ก็เห็นหญิงสาวคนหนึ่งหันมาพยักหน้ากับเทียนเหอ พร้อมเอ่ยโดยไม่เปล่งเสียงว่าให้รอสักครู่

เทียนเหอเองก็พยักหน้า เดินตามคนรับใช้ไป ทว่าเดินไปไม่กี่ก้าวเขาก็ได้ยินเสียงกวนเยวี่ร้องไห้เสียงดังมาจากด้านใน

เทียนเหอชะงักเท้า ร้อนใจเล็กน้อย เขารู้ว่ากวนเยวี่พยายามกลืนน้ำตาไว้ เพราะไม่อยากให้คุณปูเสียใจก่อนจะจากไป แต่เมื่อเสียงเต้นของหัวใจคุณปูหยุดลง หมอถอดเครื่องมือช่วยชีวิตออกไปแล้ว อารมณ์ของกวนเยวี่ก็ถึงจุดที่ต้องระบายออกมา

เสียงของโพรมีธีอุสดังในหูฟังว่า [ฉันขอแนะนำให้นายไปอยู่ข้างๆ กวนเยวี่ เขาต้องการนายมากในตอนนี่]

"ตามธรรมเนียมของที่นี่แล้ว ฉันไม่ควรอยู่ตรงนั้น พวกเขาต้อนรับฉันเหมือนหลานสะใภ้ที่แต่งเข้า ฉันรู้ว่าเขาต้องการให้ฉันอยู่เคียงข้าง แต่พอเป็น

งานมงคล* แบบนี้ ยิ่งไม่ควรมีข้อผิดพลาด"

[คนต้องสำคัญกว่าธรรมเนียม]

"ฉันเองก็คิดแบบนี้แหละนะ แต่ตอนนี้จะเพิ่มความวุ่นวายให้เขาไม่ได้เด็ดขาด"

เสียดายที่กวนเยวี่ไม่รู้ว่าการได้ยินเป็นความรู้สึกสุดท้ายที่คนเราจะเสียไป แต่บางครั้งในห้วงความคิดที่เลื่อนไหลไร้จุดสิ้นสุดของคุณปู ในชั่วขณะที่เขาตัดการติดต่อกับทั้งโลกนั้น ยังคงมองเห็นกวนเยวี่ตัวน้อยๆ นั่งคุกเข่าในความวรางเลือน ยกมือเช็ดน้ำตาอยู่เป็นระยะ

เทียนเหอเดินไปนั่งในห้องรับรอง เขามองไปรอบๆ ก็พบว่านี่เป็นห้องน้ำชาของกวนเจิ้งฮั่น ช่างๆ มีหนังสือกองไว้หลายเล่ม

"คุณปู่คุณย่าของกวนเยวี่ต่างก็ไม่ว่านั่งสื่อ" เทียนเหอเอ่ย "แต่กลับเข้าใจโลกมากทีเดียว"

โพรมีธีอุสเอ่ยว่า [ฉันนึกว่าเขาไม่รู้ว่ามีพวกนายคบก้น]

"ตอนแรกพวกเราไม่มีใครบอกครอบครัว แต่ที่บ้านตระกูลกวนมีญาติเยอะขนาดนั้น ต้องมีคนเอ่ยเป็นนัยบอกไว้แน่ ฉันว่าคุณปู่คุณย่าก็น่าจะรู้ตั้งนานแล้วแหละ"

ช่วงหลายปีนี้ ตระกูลเหวินและตระกูลกวนต่างคบหาสนิทสนมกันเป็นอย่างดี เริ่มติดต่อกับกันมาตั้งแต่รุ่นปู่ ตระกูลกวนเคยคิดจะยกหลานสาวคนโตให้แต่งงานกับเหวินเทียนเหิงหรือเหวินเทียนเยวี่ เหวินหยวนซายเองก็เคยพาเทียนเหอมาที่บ้านตระกูลกวนหลายครั้ง ตอนเด็กๆ กวนเยวี่ยยังเคยพาเทียนเหอวิ่งเล่นไปรอบๆ บ้าน สอนให้เขาอ่านบทกวีสมัยถึง พ่อแม่ของกวนเยวี่ยเองก็ดูชอบเทียนเหอมาก แต่สำหรับเทียนเหอแล้วความทรงจำเหล่านั้นเป็นเรื่องที่เลือนราง

สิ่งที่จุดชนวนให้ตระกูลกวนระเบิดก็คือหลังจากที่พวกเขาโตแล้ว

* งานมงคล ในบริบทนี้หมายถึงงานศพ โดยชาวจีนมีความเชื่อว่าการที่ผู้อาวุโสที่มีอายุยืนยาว มีทรัพย์สินสมบัติ และตำแหน่งการงานมั่นคงแล้วเสียชีวิตท่ามกลางคนในครอบครัวนั้นเป็นเรื่องมงคล

กลับตกลงคบหาดูใจฉันคนรักนั่นเอง

วันที่กวนเยวียพาเทียนเหอกลับบ้านมาประกาศเรื่องนี้กับพ่อแม่ กวนเจิ้งฮั่นเกือบจะหายใจไม่ทันขึ้นมาจริงๆ เขาริบกินยาบำรุงหัวใจเทียนหวังปูซิ่น เมื่อเป็นเช่นนั้นกวนเยวียก็เลยไม่กล้าบอกปู กลัวว่าหัวใจจะรับไม่ไหว

แต่จากที่ดูๆ วันนี้แล้ว คุณปู่ของกวนเยวียก็เหมือนไม่ได้สนใจเรื่องนี้มากนัก หรืออาจจะสนใจบ้าง แต่เมื่อถึงตอนสุดท้าย เขาก็หวังเพียงหลานชายที่เป็นที่รักนั้นจะมีความสุข เรื่องอื่นนั้นไม่สำคัญ

เทียนเหอกล่าว "เรื่องที่ฉันกลัวที่สุดตอนนี้ก็คือ...อืม...เรื่องแย่งมรดก เรื่องนี้จะทำร้ายกวนเยวียได้มากเลยล่ะ"

โพรมีธีอุสเอ่ยว่า [ความตายเป็นเรื่องที่ฉันต้องพยายามทำความเข้าใจอีกมาก]

"แล้วทุกอย่างก็จะผ่านไป ตอนที่พ่อตาย ฉันก็พยายามทำความเข้าใจอยู่นานเหมือนกัน"

[นายได้คำตอบหรือยัง]

เทียนเหอตอบว่า "ยังเลย บางครั้งอาจต้องรอจนถึงวันที่ฉันเดินเข้าใกล้ความตายบ้าง ถึงจะได้คำตอบที่แท้จริง"

ขณะนั้นกลุ่มญาติอีกกลุ่มเดินผ่านด้านนอกห้องน้ำชาไป ไม่นานก็ถึงลำดับของคนรับใช้บ้านตระกูลกวน ทุกคนเข้าไปคำนับ โชกสีระชะให้กับนายใหญ่ของบ้าน

เทียนเหอพูดต่อ "ฉันจำได้ว่าตอนที่คุณปู่ยังอยู่ แทบจะไม่มีใครไปเยี่ยมเขาเลย"

[ตอนที่มีชีวิตอยู่ ทำไมไม่อยู่ด้วยกันให้มากๆ ล่ะ]

เทียนเหอตอบงงๆ ว่า "ไม่รู้สิ คนเราก็แบบนี้แหละ"

เทียนเหอรินชาให้ตัวเอง จู่ๆ เขาก็รู้สึกคุ้นเคยกับถ้วยน้ำชาใบนี้ เมื่อพลิกมาดูก็เห็นว่าเป็นชุดชาที่เขาซื้อมาฝากพ่อกวนเยวียจากงานประมูลของชัทเทปีส์ กาน้ำชาชุดนี้ราคาแค่แปดแสนหยวน ถือว่าไม่แพงมากนัก แต่กวนเจิ้งฮั่นก็ชอบมาก ถึงกับสั่งโต๊ะดื่มชาตัวเตี้ยและเก้าอี้พนักต่ำที่ทำจาก

ไม้พะยุงหอมโบราณขึ้นมาโดยเฉพาะ นอกจากนี้ยังทำลายสลักดงามประณีตไว้ด้วย แค่นี้ชาติตัวเดียวก็ราคาแทบจะเท่าไรสลอยสหนึ่งคันแล้ว

"ตระกูลกวนนี้รวยมากจริงๆ" เทียนเหอเอ๋ย "ตอนที่เพิ่งคบกับกวนเยวี่ใหม่ ฉันยังคงนึกสงสัยว่าบ้านเขาคงไม่ได้ผลิตกระดาษ แต่พิมพ์แบงก์แทน"

หลังจากตกลงคบหากับกวนเยวี่เป็นเรื่องเป็นราวในปีที่อีกฝ่ายจบปริญญาตรี เทียนเหอรู้สึกว่าคนตรงหน้าเขาคงบ้าไปแล้ว กวนเยวี่ยพยายามยัดเยียดของขวัญให้เขา เหมือนกับว่านอกจากการซื้อของให้แล้วก็ไม่มีวิธีแสดงความรักที่มีต่อเขาในแบบอื่นอีก

ถึงแม้กวนเยวี่จะทำแบบนี้ตลอด แต่อย่างน้อยเมื่อก่อนก็ต้องรอให้เทียนเหอเอ๋ยว่า "ซื้ออันนี้ให้ฉัน" เสียก่อน กวนเยวี่ถึงจะควักบัตรออกมา

ช่วงที่รักกันหวานชื่น เทียนเหอก็รู้สึกเพียงว่ามันน่าประทับใจ ทว่าถึงตอนหลังๆ เขาก็เริ่มรับไม่ไหว ไม่ให้กวนเยวี่ยซื้อของให้อีก แล้วอีกอย่างก็คือในบ้านไม่มีที่วางแล้ว แต่กวนเยวี่ยกลับเข้าใจเรื่องนี้ว่าฉันซื้อบ้านอีกหลังมาไว้วางของที่นายชอบก็ได้

"ฉันแค่บอกว่ามันสวยมาก" เทียนเหอหันไปบอกกวนเยวี่ย "แต่ฉันไม่ได้อยากเป็นเจ้าของมันเลย! บ้านเราแทบจะกลายเป็นพิพิธภัณฑ์ศิลปะอยู่แล้ว"

กวนเยวี่ยซื้อชุดจานเซรามิกสวยหรูให้เทียนเหอชุดหนึ่ง ก็เพราะว่าตอนที่เทียนเหอเดินผ่านหน้าต่างร้านแล้วหยุดยืนดูประมาณสามวินาที พลางหันไปบอกกวนเยวี่ยว่า 'มันสวยจัง'

วันรุ่งขึ้น จานเซรามิกชุดนั้นก็ถูกส่งมาถึงบ้าน พ่อบ้านกำชับให้คนรับใช้ค่อยๆ ยกออกมาที่ละชิ้นๆ เอ่ยว่า "นี่เป็นของขวัญของดยุกแห่งวินเซอร์ ต่อมาคงเอาออกมาประมูลเพื่อทำการกุศล เทียนเหอ สายตาคุณนี่ไม่เลวเลย"

"แต่ผมก็ไม่ได้อยากกินข้าวจานเดียวกับดยุกแห่งวินเซอร์สักหน่อย" เทียนเหอเอ๋ย "เอามันออกมาวางเรียงแล้วหงายก้นจานขึ้นมาสิ แบบนี้แขกที่มาจะได้รู้ว่าบ้านเรามีจานของดยุกแห่งวินเซอร์แล้ว"

แต่พ่อบ้านกลับชอบงานชุดนี้มาก เอื่อยยิ้มๆ ว่า "ต้องสั่งทำตู้ใหม่อีกหลัง" เทียนเหอนั้นไม่ว่าจะอย่างไรก็เรียนเรื่อง 'หลักการจัดการบ้าน' ไม่ได้ เขาก็เลยโบกมือพลางเอ่ยว่า "คุณตัดสินใจเลยเถอะ"

ภาพวาดสีน้ำมันจากรัสเซีย เครื่องตกแต่งบ้านทำมือจากอินเดีย พรมขนแกะจากเปอร์เซีย เครื่องกระเบื้องลายครามจากจีน ดาบซามูไรจากญี่ปุ่น พระพุทธรูปจากเนปาล ผ้าทังก้าจากทิเบต...ขอแค่ราคาต่อชิ้นไม่เกินแสนปอนด์ หรือราคาต่อชุดไม่เกินสองแสนปอนด์ ไม่ว่าจะเป็นอะไร เพียงเทียนเหอมองลึกลงไปแล้วแววดาฉายแววประหลาดใจและชื่นชมในความงาม วันรุ่งขึ้นเมื่อเทียนเหอตื่นขึ้นมา ของสิ่งนั้นก็จะปรากฏอยู่ในบ้าน หรือถ้าราคาเกินจากนี้ กวนเยวี่จะลังเลอยู่สามวันชาติเต็มๆ ก่อนจะพยักหน้า ถามเพียงว่า 'ชอบเหรอ' จากนั้นก็ให้พนักงานไปส่งของที่บ้าน

ฉันชอบมัน ก็ได้แปลว่าฉันอยากจะเห็นมันอยู่ในบ้านนี่! เทียนเหอแทบจะร้องไห้

เทียนเหอไม่สงสัยเลยแม้แต่น้อยว่าถ้าของในพิพิธภัณฑสถานราคาติดไว้แล้วกวนเยวี่มีเงินพอ ไม่ว่าเขาอาจจะย้ายพิพิธภัณฑสถานมาไว้ในบ้านก็ได้ แต่ถ้าเป็นแบบนี้ไปเรื่อยๆ ก็อาจมีสักวันที่กวนเยวี่จะไปขโมยภาพวาด 'โมนาลิซา' มาเพื่อให้เขาพอใจก็ได้...ยังถือว่าโชคดีที่รูป 'The Last Supper' นั้นวาดบนผนัง

นอกจากนี้แล้วพนักงานขายของแบรนด์เนมหลากหลายี่ห้อก็เข้ามาที่บ้านบ่อยๆ เพื่อนำคอลเล็กชั่นใหม่มาให้เทียนเหอเลือก เสื้อผ้าตัดทึบก็ครั้งละยี่สิบชุด ตอนเย็นออกไปกินข้าวลักมือ เทียนเหอเดินเข้าร้านอะไรหน่อย ผู้ช่วยกวนเยวี่ก็แสดงบัตรลูกค้าวีไอพีให้ทางร้านปิดบริการชั่วคราวเพื่อให้เทียนเหอได้เดินดูซ้ำๆ โดยไม่ถูกรบกวน

เทียนเหอไม่ชอบให้ใครมาติดตามเวลาออกไปข้างนอก เขาตั้งต้นหลายครั้งจนกวนเยวี่ต้องยอมไปเองช่วงหนึ่ง กวนเยวี่ไม่ได้ทำอะไรจนเทียนเหอนึกว่าเขาเริ่มไปแล้ว แต่สุดท้ายตอนที่เขาเดินเข้าคณะก็ได้รับการดูแลเป็นพิเศษจากศาสตราจารย์ ถึงได้รู้ว่ากวนเยวี่มอบเครื่องเซิร์ฟเวอร์

สำหรับการทดลองให้ชั้นเรียนของเขา

"ฉันน่าจะอยากมอบโลกทั้งใบให้นาย" กวนเยวี่ยหันไปบอกเทียนเหอ "แต่ว่าประตู่ชัยกับหอไอเฟลน่าจะแพงเกินไปจริงๆ เอาไว้รอพี่ชายมีเงินแล้ว ใช้จ่ายตัวเองก็ซื้อให้นายได้"

เทียนเหอกุมหน้าผาก เขาเหลือบตามองพ่อบ้าน ให้ทุกคนหลบเลียงผู้ชายที่จะซื้อประตู่ชัยและหอไอเฟลคนนี้สักครู่ เมื่อรอจนไม่มีใครแล้ว ถึงได้หยิบจานกระเบื้องมาใบหนึ่ง หันไปพูดกับกวนเยวี่ยว่า "นายไม่เห็นเหรอว่าของแบบนี้มาวางในบ้าน สไตร์-มัน-ไม่!-เข้า!-กัน!"

กวนเยวี่ยมองแวบหนึ่ง ดวงตาฉายแววเต็มไปด้วยคำถาม สื่อความว่า 'จริงเหรอ ทำไมฉันคิดวาก็โอเคล่ะ'

เทียนเหอสนใจ เขาอยากจะแก้ไขเรื่องรสนิยมของกวนเยวี่ย แต่ก็กลัวว่าถ้าพูดมากไปจะกลายเป็นว่าเขารังเกียจที่กวนเยวี่ยเป็นเศรษฐีใหม่ แต่ในความเป็นจริงตามหลักวัฒนธรรมจีนแล้ว รสนิยมของกวนเยวี่ยนั้นถือว่าใช้ได้ ของที่ให้เทียนเหอถ้าเป็นของที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมตะวันออกล้วนสวยงามเป็นของชั้นดี แต่ว่ารสนิยมของชายหนุ่มกับศิลปะตะวันตกนั้นก็ชวนให้ปวดหัวอยู่บ้าง

ตอนบ่ายกวนเยวี่ยพาเทียนเหอไปกินข้าว ดูละครเวทีที่ลอนดอน ตอนนั้นแค่ออกจากบ้านเทียนเหอก็เป็นกังวลจนแทบผวา ทุกก้าวล้วนต้องใคร่ครวญให้ดี ตอนที่เขาชะงักทำหน้าร้านพรมแขวนผนังแห่งหนึ่ง เพียงแค่นั้นไปมองหน้าต่างจัดแสดง กวนเยวี่ยก็หมุนตัวกลับมา แสดงสีหน้าเตรียมจะเข้าไปซื้อของ

เทียนเหอมองกวนเยวี่ยด้วยความลึงเล ก่อนเอ่ยว่า "ฉัน...อยากเข้าไปดูหน่อย..."

กวนเยวี่ยเปิดประตูให้เทียนเหอ แล้วเทียนเหอก็รีบยกมือขึ้นเป็นสัญญาณบอกเขาว่าอย่าทำอะไรไม่คิด กวนเยวี่ยเลยพยักหน้าด้วยท่าทางสุภาพ ขยับไปยืนอยู่อีกทางเพื่อรอจ่ายเงิน

เทียนเหอให้พนักงานร้านหยิบพรมขนแกะสำหรับแขวนผนังผืนหนึ่งลงมา ก้มหน้ามองลายถักอย่างจริงจัง เขาไม่ได้อยากได้มันเพียงแค่ว่า

ลายถักของพรมผืนนี้ดึงดูดความสนใจเขาเท่านั้น แต่ลายถักที่ช่างทอทำออกมาเป็นลายที่เป็นระเบียบนั้นทำให้เขานึกถึงรูปแบบฟังก์ชันสูตรคำนวณขึ้นมาได้ รูปฟังก์ชันนี้ราวกับจะช่วยจุดประกายให้เขาหลุดจากโง่เขลาที่ยังแก้ไม่ตกได้

กวนเยวี่เยี่ยงตัวยีนพิงที่บาร์ เทียนหอมมองพรมแขวนด้วยแววตาจริงจัง เขากำลังครุ่นคิด แต่กวนเยวี่กลับกำลังสังเกตสีหน้าของเทียนเหอ เพื่อจะได้ตัดสินใจว่าเขาชอบของชิ้นนี้แค่ไหน

"ขอบคุณครับ" เทียนเหอหันไปยิ้มพลางเอยกับพนักงาน จากนั้นพบว่า กวนเยวี่เพิ่งหยิบการ์ดออกมา เทียนเหอก็รีบยึดมันไว้ แล้วลากคนรักเดินออกจากร้านทันที

กวนเยวี่มองหน้าเทียนเหอ เทียนเหอก็บอกว่า "ฉันไม่ได้ต้องการมันจริงๆ นะ แต่ลายของมันทำให้ฉันคิดเรื่องอื่นขึ้นมาได้ พวกเราทำเหมือนเมื่อก่อนได้มั้ย รอให้ฉันพูดแล้วนายค่อยซื้อให้ฉัน?"

กวนเยวี่สวมแว่นกันแดด เอยเสียงจริงจังว่า "ไม่ได้ เพราะฉันคือประธานาธิบดี"

เทียนเหอยิ้มออกมา ประโยคนั้นเทียนเหอชอบล้อเขาเล่นบ่อยๆ ว่า สาขาปรัชญาการเมืองและเศรษฐศาสตร์นั้นเป็นสาขาวิชาที่อบรมฝึกฝนนักการเมืองคนสำคัญ ดังนั้นตอนเด็กๆ เทียนเหอเลยชอบเรียกเขาล้อๆ ว่า 'ประธานาธิบดี'

"เปลี่ยนบทหน่อยได้มั้ย ฟังจนเบื่อแล้ว"

"ฉันคือฮัสกี้ ไม่ฟังคำสั่ง"

"ถอดแว่นคำออกเถอะ" เทียนเหอเอย "นายเขินขนาดนั้นเลยหรอ"

กวนเยวี่เอยด้วยสีหน้าจริงจังว่า "แบบนี้มันทำให้ฉันมองนายได้สะดวกขึ้นแล้วก็ไมโดนนายจับได้ อีกอย่างก็ช่วยปิดบังความไม่มีมารยาทของฉันได้"

"เดินเร็วๆ สิ!" เทียนเหอเอยแล้วลากกวนเยวี่เดินออกไปพลางยกมือขึ้นถอดแว่นกันแดดของอีกฝ่าย กวนเยวี่ปิดป้องเล็กน้อยแต่สุดท้ายเขาก็ยอมแว่นกันแดดจึงโดนเก็บไป เขายื่นมือไปโอบเอวเทียนเหอ ก่อนจะจูบคนรักท่ามกลางแสงอาทิตย์เจิดจ้า

กวนเยี่ยงกล่าว "เด็กน้อย อย่าดีดนา"

เพียนเหอสนใจ เขาเดินจูงมือกับกวนเยี่ยง นิ้วทั้งสิบประสานกัน เมื่อเดินผ่านร้านไอศกรีมแห่งหนึ่ง เขาก็หยุดเดินพลางหันไปมองกวนเยี่ยงด้วยความว่า 'ทำไมตอนนี้ไม่ซื้อล่ะ'

กวนเยี่ยงกลับบอกว่า "ช่วงท้องว่างไม่ควรกินของเย็น แล้วอีกอย่างนายก็จะถือไอติมมือหนึ่งถือช้อนมือหนึ่ง ไม่ยอมจูงมือฉันแล้ว"

เพียนเหอเลยได้แต่ยอมแพ้ เขารู้สึกเสียดายที่กวนเยี่ยงทำหน้าที่ผู้ปกครองอย่างเต็มที่ ดูแลเข้มงวดยิ่งกว่าเหวินเพียนเยี่ยง

เพียนเหอหยุดยืนชมการแสดงของศิลปินริมทางหน้าตาหล่อเหลาคนหนึ่ง กวนเยี่ยงก็ยืนดูแลเขาอย่างระมัดระวัง ไม่ให้โดนใครมาเบียด เพียนเหอฟังเสียงไวโอลิน เขาหันหน้าไปมองกวนเยี่ยง แต่พอสังเกตเห็นสีหน้าของกวนเยี่ยง เขาก็รู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดีขึ้นมา

"นายคิดจะทำอะไร" เพียนเหอใช้ภาษาจีนถามเขาด้วยน้ำเสียงระแวง

"นายรู้ได้ยังไง"

เพียนเหอ "..."

กวนเยี่ยงพูดต่อ "ฉันแค่อยากเข้าไปเชิญเขาดีๆ ว่าให้ไปเล่นไวโอลินให้นายฟังที่บ้านอาทิตย์หน้า"

"ไม่จำเป็น ถ้าอยู่บ้านมันก็ไม่เพราะแล้ว หยิบเงินมาหน่อย เร็ว"

เพียนเหอค้นตามตัวแต่ไม่มีเงินสด กวนเยี่ยงเองก็แบมือออก ทั้งสองคนหมดหนทาง

"ขอให้มีความสุข!" ศิลปินคนนั้นเอ่ยกับเพียนเหอ "เจ้าชายรูปงาม ลูกรักของพระเจ้า!"

เพียนเหอเดินเข้าไปกอดเขา กวนเยี่ยงหน้าดำทันทึ เขาทำท่าชักดาบ นึกอยากจะฟันศิลปินคนนั้นขึ้นมา แต่เสียดาบที่ตรงนี้ไม่ใช่สนามฟันดาบ

จากนั้นเมื่อดูละครเวทีเสร็จแล้ว พวกเขาก็เดินออกมาจากโรงละคร เพียนเหอยืนอยู่ตรงหน้าน้ำพุที่ประดับไฟหลากสี เขาหยิบช็อกโกแลตเหรียญทองที่โรงละครให้มาออกมาจากกระเป๋าของกวนเยี่ยง ยืนหันหลังให้โรงละคร

"อยากอธิษฐาน นายต้องไปโรม" กวนเยวี่บอก

"ถ้าในใจเรามีโรม ที่ไหนก็เป็นโรม" เทียนหอมมองคนรักท่าทางสง่างาม
ตรงหน้า เอ่ยว่า "ถนนทุกสายมุ่งสู่กรุงโรมล่ะ"

"อธิษฐานเถอะ"

"อธิษฐานขออะไรก็เป็นจริงหมดมัย"

กวนเยวี่ครุ่นคิด เอ่ยว่า "นั่นก็ไม่แน่"

ขณะนั้นด้านนอกโรงละคร เพลง Minuet in G Major ของบีโธเฟน
ก็ดังขึ้น เทียนเหอเอ่ยขึ้นท่ามกลางเสียงดนตรีว่า "ฉันนึกว่าบนโลกนี้จะมี
เทวดาสักองค์ที่เต็มใจทำทุกความปรารถนาของฉันให้เป็นจริง"

กวนเยวี่จ้องตาทั้งสองข้างของเทียนเหอ เขาก็มองหน้าลงเล็กน้อย หายใจ
สะดุดครู่หนึ่ง แล้วเขาก็ยื่นหน้าไปใกล้ๆ หูของเทียนเหอพลางเอ่ยเสียงเบา
"มีเพียงหนึ่งความปรารถนาที่ไม่มีทางเป็นจริง นั่นก็คือการให้แยกจากนาย"

เทียนเหอยกมือโอบรอบลำคอ กวนเยวี่ซบหน้าลงกับบ่าเขา ยิ้มพลาง
เอียงหน้ามองเขา ขณะที่กวนเยวี่จูบเทียนเหอ

"ฉันอยากได้ของขวัญวันเกิดชิ้นหนึ่ง" เทียนเหอเอ่ย

กวนเยวี่ยกนิ้วโป้งไปมาเป็นเชิงปฏิเสธ "ไม่ได้ เทวดาช่วยนายเลือก
ไว้แล้ว"

เทียนเหอขัดใจ "ไม่เอาแบบนี้สิ! นาย...เทวดายังไม่ได้ถามเลยว่า
ฉันอยากได้อะไร!"

กวนเยวี่เอ่ยว่า "นายอธิษฐานว่า 'ขอเพิ่มอีกชิ้น' นายเป็นคนโปรด
ของพระเจ้า ฉันว่าเขาคงไม่ถือสาถ้าจะให้นายอีกอัน"

เทียนเหอครุ่นคิด จับกระดุมทองคำของคนรักพลางเอ่ยว่า "หวังว่า
ท่านประธานาธิบดีจะยอมรื้อมือจากการเรียน พาฉันไปเที่ยวรอบโลก"

กวนเยวี่ครุ่นคิดพลางเอ่ยด้วยน้ำเสียงสงสัย "นายแค่อยากโดดเรียน
ต่างหาก"

เทียนหอมมองอีกฝ่าย ส่วนเจ้าตัวก็ทำท่าทางบอกให้เขาโยนเหรียญ
เทียนเหอก็รู้ทันทีว่ากวนเยวี่รับปากแล้ว เมื่อเขาดีดนิ้ว เหรียญซอกโกแลต

ก็พ้นศีรษะลอยไปทางบ่อน้ำพุ กวนเยวี่ยืนมือออกไปอย่างว่องไว ตัวตมื่อตรงศีรษะเทียนเหอ คว่ำเหรียญช็อกโกแลตไว้ได้ทันจริงๆ!

เทียนเหอ "..."

กวนเยวี่ก้มหน้ามองมา สีหน้าเขามีแววขุ่นเคือง ทั้งสองคนจ้องตากันอยู่ครู่หนึ่ง แล้วกวนเยวี่ก็ทนมัโหว่ก้มลงจูบเทียนเหอ ก่อนจะโยนเหรียญช็อกโกแลตลงบ่อน้ำพุกลางทุ่งเขาออกเดิน

"เหรียญช็อกโกแลตไม่จมลงไปไหนๆ ไม่มีปัญหาหนะ?" เทียนเหอเอ่ยขณะโดนกวนเยวี่ลากขึ้นรถไป

"กลับบ้านตอนนี้ก็ไม่มีปัญหา" กวนเยวี่ตอบ

"นายอยากรีบกลับบ้านไปทำอะไรกัน"

"แล้วนายว่าไงล่ะ?"

เทียนเหออมยิ้มพลางหาเรื่องสนุกๆ แก่เนื้อให้ตัวเอง เขาดักใบชาออกมาแล้วตม่น้ำเตรียมชงชาดื่ม

โพรมีธีอุสเอ่ยขึ้นว่า [แล้วตอนหลังได้ไปมั๊ย]

"แน่นอนสิ" เทียนเหอเอ่ย "ในฐานะที่เป็นของขวัญชิ้นที่สอง"

[เขาเตรียมของขวัญชิ้นแรกไว้แล้ว?]

"อืม เขาซื้อเกาะให้ฉันเกาะนี่"

วันเกิดปีนั้น กวนเยวี่ซื้อเกาะเล็กๆ ในมหาสมุทรแอตแลนติกให้เทียนเหอ และยังออกแบบตราสัญลักษณ์ประจำเกาะให้พร้อมตั้งชื่อว่า 'มิดการ์ด์' ความหมายตามตำนานนอร์สของยุโรปเหนือก็คือกองของต้นไม้แห่งโลก จากนั้นทุกปีเดือนหน้าร้อน เทียนเหอและกวนเยวี่จะไปพักผ่อนที่นั่น

กวนเยวี่ยังซื้อฟลายบอร์ดให้เทียนเหอ ขับเรือยอชต์ออกไปให้เขาเล่นในทะเลจนพอใจ มองเทียนเหอเล่นเครื่องพ่นไอน้ำบินไปมา ดีใจจนตะโกนเสียงดัง

"ความจริงแล้วฉันก็ไม่ได้อยากได้ของขวัญอะไรเท่าไร" เทียนเหอเอ่ย
"ที่ฉันอยากได้ ก็แค่..."

"ที่นายอยากได้ก็คืออะไรที่ดูหรูหราแต่ว่าไม่ยั่งยืน เป็นของที่มีเพียงหนึ่ง
เดียว อย่างเช่นการจุดพลุฉลองให้นายที่ดูไป" กวนเยวี่เอ่ย

"ไม่ใช่!" เทียนเหอโมโห

วันนั้นตั้งแต่ออกจากบ้านจนถึงท่าเรือ เทียนเหอก็กไม่ได้สนใจกวนเยวี่อีก
ความจริงแล้วกวนเยวี่ก็รู้อยู่ตลอด ก่อนจะลงรถเขาก็เอ่ยเสียงเรื่อๆ ว่า
"ที่นายต้องการก็คือได้อยู่กับฉันเท่านั้น"

ประโยคนี้ทำให้เทียนเหอหายโกรธ เขาเอ่ยว่า "ที่ฉันอยากได้ก็คือ
การอยู่กับนาย จะไปไหนก็ได้"

กวนเยวี่เอ่ยว่า "ถ้าอย่างนั้น สักวันนี้นายยินดีที่จะต้องตายพร้อมฉันมั้ย"

"ได้สิ แล้วนายล่ะ จะยอมออกเดินทางไปสู่หล้าฟ้าเดียวกับฉันหรือเปล่า"

เรือสำราญหรูหราปรากฏต่อหน้าเทียนเหอตรงท่าเรือที่วุ่นวายอีกทีก็ขึ้น
ชื่อว่า 'เรือดิกคินส์' พ่อบ้านให้คนขับสัมภาระลงเรือ เมื่อเรียบร้อยแล้วก็ขึ้น
บอกลาเทียนเหอตรงท่าเรือ

เสียงหวูดเรือดังก้อง เทียนเหอสวมชุดกีฬาอยู่บนระเบียงด้านนอก
ห้องชุดบนชั้นสูงสุดของเรือ เขายืนรับลมทะเล การเที่ยวรอบโลกที่กินระยะเวลา
สองร้อยสี่สิบวันกำลังจะเริ่มขึ้น กวนเยวี่เองก็เปลี่ยนมาสวมชุดกีฬา
เหมือนกัน ชายหนุ่มเดินมาหยุดข้างๆ เทียนเหอ

"ก็เหมือนกับตอนนี้" เทียนเหอเอ่ย "ไม่ต้องมีคนอื่น มีแค่ฉันกับนาย
สพายกระเป๋ ไปปราซึล อาร์เจนตินา มาดากัสการ์ แล้วก็แหลมกู๊ดโฮป"

"นายแคว้งแผนให้ฉันมาคอยดูแลปรนนิบัตินาย"

"ถูกต้องแล้ว" เทียนเหอมองกวนเยวี่ด้วยสีหน้าชื่นชม แต่จู่ๆ เขาก็
นึกระแวงขึ้นมา

เทียนเหอมองกวนเยวี่ด้วยความแคลงใจ "นายคงไม่ได้ซื้อเรือลำนี้
ไว้แล้วใช่มั้ย"

"ซื้อแล้ว" กวนเยวี่ยี่สีหน้าเรียบเฉยพลางส่งสัญญาณให้เพียนเหอมองแขกที่อยู่ตรงกราบเรือ เอ่ยว่า "แล้วยังต้องใช้ความคิดอีกมากเพื่อจ้างนักแสดงเยอะขนาดนี้มาช่วยแสดงละคร ค่าจ้างก็ไม่ใช่ถูกๆ"

เพียนเหอหัวเราะเสียงดัง เขารู้ว่ากวนเยวี่ยี่ไม่มีทางทำเรื่องน่าเบื่อแบบนี้แน่ กวนเยวี่ยี่ก็เลยรวบตัวเพียนเหออุ้มเข้าไปในห้อง โยนลงบนเตียง รูดซิปชุดกีฬาก็พาออก เผยให้เห็นหน้าอกและหน้าท้องชวนมอง ก่อนจะอุ้มเขารขึ้นมาจูบท่ามกลางลมทะเลที่พัดมา เมื่อถอดเสื้อผ้าออกหมดก็ร่วมรักกันท่ามกลางแสงแดดเจิดจ้าที่ส่องเข้ามาในห้อง พวกเขาจ้องมองผิวเนื้อกันและกันทุกส่วนสัด สักรวบรวมกายกันและกันอย่างลึกซึ้ง

เรือสำราญเข้าจอดเทียบท่ารวมสิบหกประเทศและเขตพื้นที่ ในช่วงปีที่เว้นว่างหลังกวนเยวี่ยี่จบปริญญาตรี พวกเขาอยู่แต่บนเรือแล้วก็คลอเคลียกันตลอดวัน ยากจะแยกห่างจากกัน นอกนั้นพวกเขาก็ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมบนเรืออะไรอีก แม้แต่นั่งดูหนังในห้องกวนเยวี่ยี่ก็ยังไม่ยอมปล่อยให้เพียนเหอจนกระทั่งช่องทางด้านหลังของเพียนเหอรับไม่ไหวแล้วจริงๆ เขาจึงออกไปนั่งเล่นไฟเป็กเกอร์กับเจ้าชายแห่งซาอุดีอาระเบียในห้องวีไอพีเหมือนแขกคนอื่น ๆ บ้าง แต่กวนเยวี่ยี่กลับทำท่าเหมือนต้องเผชิญศัตรูคนสำคัญ ชายหนุ่มนั่งจ้องเพียนเหอไม่ให้คลาดสายตาและอนุญาตให้เล่นได้แค่ครึ่งหนึ่งชั่วโมง

พอขึ้นจากเรือ กวนเยวี่ยี่ก็แบกกระเป๋าสัมภาระที่หนักอึ้ง เขากับเพียนเหอเปลี่ยนมาสวมชุดกีฬา ออกจากกลุ่มของนักท่องเที่ยวบนเรือสำราญ ทั้งสองคนทำตัวเหมือนนักท่องเที่ยวแบกแพ็ก ขึ้นชมวิวยุทวิทัศน์และวิถีชีวิตผู้คน

พวกเขาขึ้นนกแก้วตัวหนึ่งที่โคลัมเบีย ซื้องานศิลปะทำมือจากมาดากัสการ์ มาประดับห้องพักในเรือ ตอนที่เดินซื้อของในตลาดมืด ในที่สุดกวนเยวี่ยี่ก็แสดงท่าทางลังเลต่อการซื้อของเพียนเหอออกมาให้เห็น

กวนเยวี่ยี่พยายามห้ามไม่ให้เพียนเหอซื้อแม้มีที่นำมาประมูลขายในตลาดมืด "อย่าซื้อซากศพเลยนะ มันไม่เป็นมงคล"

เพียนเหอตอบด้วยท่าทางจริงจังว่า "กว่าจะได้เจอของที่ฉันชอบสักครั้ง ฉันออกเงินเองก็ได้"

เทียนเหอหัวเราะจนแทบหายใจไม่ลง เธอไม่ได้สนใจว่ามีเลยสักนิด
 ซ้ายรู้สึกขนลุกนิดๆ ด้วย แต่ก็พยายามทำท่าเหมือนสนใจเต็มที่ ฉันให้นายซื้อ
 นายก็ลองซื้อกลับไปดูสิ?

กวนเยวี่กลับเอ่ยว่า "ช่างเถอะ อันนี้เท่าไร? แต่เปาเปาไม่วางในบ้าน
 ได้มัย บริจาคให้พิพิธภัณฑ์บริติชเถอะ มีเวลาวางค่อยไปดูก็ได้"

"แต่ว่าฉันอยากกอดมันนอนนี้ ให้ฉันเล่นก่อนสักพักแล้วค่อยบริจาค
 ได้มัย"

กวนเยวี่ "..."

ในที่สุดกวนเยวี่ก็รู้ว่าเทียนเหอกำลังล้อเธอเล่น เลยลากเดินออกไป

ตอนที่ไปหมู่บ้านฮอบบิทในนิวซีแลนด์ กวนเยวี่เดินหัวกระแทกประตู
 ไปครั้งหนึ่ง เทียนเหอหัวเราะเสียงดัง แต่คิดไม่ถึงว่าพอหันมาตัวเธอก็
 ชนเข้าเหมือนกัน กวนเยวี่ปวดใจมาก หลังจากนั้นก็พยายามปกป้องศีรษะ
 ของเทียนเหอไว้สุดชีวิต

เวลาต่อมา

"นายทำได้จริงๆ เหรอ" เทียนเหอถาม

ที่ควีนส์ทาวน์ พื้นที่ที่ไคซ์เปิดประตูเครื่องบิน ลมก็พัดกระหน่ำเข้ามา
 เทียนเหอและกวนเยวี่ผูกตัวติดกันแน่น กวนเยวี่หันไปส่งสัญญาณมือ 'OK'
 ให้กับไคซ์ แล้วกางแขนออก

"ไม่ได้ ฉันหลอกนายหมดเลย" กวนเยวี่ตอบเสียงเย็น เขาสวม
 แวนตากันลมสำหรับโดร่มไว้ ก่อนจะตรวจสอบเชือกที่มัดเข้ากับเทียนเหอไว้
 เป็นครั้งสุดท้าย เขาดึงเชือกให้แน่น ให้แผ่นหลังของเทียนเหอเข้ามาชิดแนบ
 กับหน้าอกของเขา "ยอมตายพร้อมกับฉันมัย"

จากนั้นเขาก็พาเทียนเหอกระโดดลงไป

"อ้อ..." เทียนเหอแทบจะบ้า เขากะโดดจากความสูงเป็นหมื่นฟุตลงไป
 พร้อมกับกวนเยวี่

ชั่วขณะนั้นทั้งโลกก็เหมือนหายไป เมฆหมอกพัดผ่านร่างกายของพวกเขา
 ความทรงจำเพียงหนึ่งเดียวของเทียนเหอก็คือเสียงหัวใจเต้นรัวของกวนเยวี่

และจูบแผ่วเบาที่ใบหูของเขา

ตอนที่ร่มกางออก กวนเยวียก็ยื่นมือทั้งสองข้างมากอดเพียนเหอจากด้านหลัง ค่อยๆ ร่อนลงตามแรงลม ไร่นา ทะเลสาบ ตัวเมืองควินส์ทาวน์ ที่อยู่ห่างออกไป แผ่นดินที่งดงามและมหัศจรรย์ และคนคนนั้นที่กอดเพียนเหอไว้นั่น

"แค่ได้ฟังเสียงลมหายใจที่หนักแน่นของนายไปเรื่อยๆ" เพียนเหอหันหน้าไปพูดเสียงเบา "มีชีวิตไปแบบนี้..."

ลมหายใจของกวนเยวียชะงักลงเล็กน้อย ก่อนเอ่ยเสียงเบา "หรือไม่ก็ตายไปอย่างเด็ดเดี่ยว"

"ต่อไปห้ามกระโดดร่มอีกนะ" หลายวันหลังจากนั้น เรือสำราญก็เริ่มออกเดินทางอีกครั้ง เพียนเหอถึงรู้สึกว่ามันอันตรายเหลือเกิน

กวนเยวียกำลังแปลหนังสือรวมบทกวี ที่นำเอาบทกวีมีชื่อของหลายๆ คนมาแปลเป็นภาษาจีน

พวกเขากำลังฟังคอนเสิร์ตข้ามปี เมื่อถึงตอนนับถอยหลัง ท่ามกลางเสียงดนตรีที่บรรเลงเสียงก้อง เพียนเหอ กวนเยวีย และผู้ชมที่อยู่ในห้องรับรอง วิโอพิทยอยกันหันไปมองที่ลานชมวิว พลุ่ไฟเป็นประกายเจิดจ้าถูกจุดขึ้นกลางทะเล

พวกเขาขึ้นฝั่งกันที่โยโกฮามะ เพียนเหอไปเดินเล่นที่ตลาดเปิดท้ายในสวนสาธารณะ เมื่อหาภาพอุกิโยะ* ที่ถูกใจมาได้ ก็ให้กวนเยวียใช้แขนหนีบเดินมาตลอดทาง ส่วนเพียนเหอก็เดินป้อนทาโกะยากิเขาเพื่อเป็นรางวัล

พวกเขาแช่น้ำพุร้อนด้วยกัน ตอนนั้นกวนเยวียกระหายน้ำเลยดื่มเหล้าสาเกไปหลายแก้ว พอใกล้พลบค่ำก็หันหน้าแดง หลังจากสวมชุดคลุมกลับห้องแล้ว เพียนเหอก็ให้เขานอนนิ่งๆ ไม่ต้องขยับ เพียนเหอปลดสายชุดคลุมของเขาออก ก่อนจะขึ้นไปนั่งคร่อมที่เอว ยึดตัวตรงขณะค่อยๆ กดตัวเองลงให้กวนเยวียเข้ามาอย่างไม่หวงตัว แล้วกุมอานาจารเคลื่อนไหว

* ภาพอุกิโยะ คือประเภทของภาพศิลปะญี่ปุ่นที่เกิดขึ้นในยุคเอโดะ เป็นภาพที่แสดงความเกี่ยวเนื่องกับชีวิตความเป็นอยู่ที่ตื้นซ้นของคนชั้นกลางในยุคนั้น

ไว้ทั้งหมด

ทะเลสาบกว้างใหญ่นอกหน้าต่างกระจก ภูเขาไฟฟูจิท่ามกลางพระอาทิตย์
ยามเย็น ความทรงจำในวันนั้นเป็นร่องเพียงครั้งแรกของพวกเขา และสำหรับ
เทียนเหอแล้วนี่เป็นครั้งที่งดงามที่สุดครั้งหนึ่ง

หลังงานเทศกาลดอกไม้ไฟ ตอนที่ไปดูหิ่งห้อย เทียนเหอก็อดลื้อกวนเยวี่
เล่นบ่อยๆ ไม่ได้ ส่วนกวนเยวี่ก็โดนเทียนเหอเข้าแหย่จนหน้าแดง เขา
จับหิ่งห้อยให้เทียนเหอ พยายามจะเบี่ยงความสนใจของคนรัก

จากนั้นขณะที่อยู่นั่นและโซล มักจะมีนักท่องเที่ยวนำมาขอถ่ายรูป
กับพวกเขาอยู่เสมอ กวนเยวี่โดนคนที่เข้ามาขอถ่ายรูปก่อกวนจนไม่พอใจ
และทะเลาะกันกลางถนน

ตลาดกลางคืนที่ย่องกง แสงไฟยามค่ำคืนที่จากรัตนา แสงไฟหลากสี
ที่พยับยา แสงเรืองรองแห่งงานเทศกาลโคมไฟบูชาพระแม่ทศพรคาที่แม่น้ำคงคา
การลงอาบน้ำยามเช้าของเหล่านักบวช...

น้ำพุดนตรีที่ด้านล่างของอาคาร Burj Khalifa พิพิธภัณฑ์ลูฟวร์
กลางทะเลทรายอาบูดาบี มัลดีฟส์ที่มีเกาะเล็กๆ มากมายราวกับดวงดาว

หลังจากออกมาแล้ว ได้สามวัน ท่ามกลางมหาสมุทรอินเดียที่กว้างใหญ่
เทียนเหอก็ได้เห็นวาฬขนาดมหึมาลอยตัวอวดโฉมเหนือผืนน้ำ!

เมื่อมองออกไปนอกห้อง ช่วงเวลาที่มองเห็นวาฬ เทียนเหอก็รีบตบลง
บนร่างเปลือยเปล่าของกวนเยวี่ที่กำลังกอดจูบโอบอุ้มเธออยู่พลางเอ่ยว่า
"รีบดูเร็ว!"

กวนเยวี่เงยหน้าขึ้น ทั้งสองคนกำลังนั่งเปลือยกาย เทียนเหอเอนพิงร่าง
อยู่ในอ้อมกอดของกวนเยวี่ มองวาฬหัวทุยที่ปรากฏตัวบนผืนน้ำไกลออกไป
มันตัวใหญ่มหึมา น่าตื่นตาตื่นใจจนนักท่องเที่ยวนั่งเรือต่างก็พากันร้องเสียงดัง

เทียนเหอยิ้ม เมื่อวาฬกลับลงไปได้ทะเลแล้ว กวนเยวี่ก็กลับมา
ก้มหน้าลงจูบเขาต่อ เหมือนไม่อยากจะกรบกรบน

"แล้วไงต่อล่ะ"

* มาเล่ เป็นเมืองหลวงของประเทศมัลดีฟส์

"นั่นว้าฟ้ง!" เทียนเหอชี้ไปนอกกระຈก ก่อนจะเงยหน้ามองกวนเยวี่ย ด้วยสีหน้าตื่นตะลึง

ไม่ใช่ว่าเขาไม่เคยเห็นว้าฟ้งในพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ แต่ว่าการได้เห็นใกล้ๆ ขนาดนี้ถือว่าเป็นครั้งแรก

กวนเยวี่ยออกคำสั่งเสียงเย็น "มองฉัน"

เทียนเหอมองตาเขา ขมวดคิ้วแน่น หายใจหอบเบาๆ ขณะรับการกระแทก เข้ามาอย่างปาเถื่อนของกวนเยวี่ย

ที่สะพานใหญ่กลางน้ำตกวิกตอเรีย กวนเยวี่ยและเทียนเหอหันหน้า เข้าหากันแล้วถูกมัดติดกันไว้

"ทำไมครั้งนี้ไม่ถามว่าฉันทำได้มั๊ยแล้วละ"

เทียนเหอ "เชือกที่ใช้เล่นบันจี้จัมพ์นี่มีค่าความปลอดภัยสูงมาก! บินไปเลย!"

กวนเยวี่ย "...!!!"

เทียนเหอกางแขน เบี่ยงตัวพาร่างของทั้งสองคนพุ่งลงจากหอคระโดด บันจี้จัมพ์

"วู้ ฮ่า..." เทียนเหอตะโกนเสียงดัง กวนเยวี่ยกอดเทียนเหอด้วยความโมโห เขาพบว่าความโรแมนติกละเอียดของการกระโดดบันจี้จัมพ์ ไม่สามารถหลอกอีกฝ่ายได้ต่อไป แต่หลังจากที่กระโดดเสร็จแล้ว เทียนเหอก็จับกวนเยวี่ยเบาๆ ที่ริมฝีปาก ซึ่งกวนเยวี่ยเองก็จับตอบล้าลึกจนกระทั่ง ถูกลากขึ้นมานบนเกาะ กลุ่มโค้ชพากันปรบมือให้ เทียนเหอถึงได้หน้าแดงขึ้นมา รีบจูงมือกวนเยวี่ยออกไป

เวลาต่อมาพวกเขาขับรถเล่นที่แท่นซาเนีย ไล่ตามสัตว์ขนาดใหญ่ ที่เดินอยู่ ข้ามเขาลงน้ำ เทียนเหอหยิบกล้องส่องทางไกล ยื่นตัวออกไป นอกหน้าต่างพลางตะโกนบอกกวนเยวี่ยที่ขับรถอยู่ว่า "เร็วหน่อย! จะตามไม่ทันแล้ว!"

กวนเยวี่ยเอ่ยว่า "ข้างหน้ายังมีอีกเยอะ ไม่ต้องรีบ! ลงมาเร็วๆ นายนี่มัน ตื้อจริงๆ!"

พวกเขาเป่ยกโขกจากน้ำตกในไอซ์แลนด์ ยืนพินิจองแอบกันที่กำแพง
เฮเดรียนที่สกัดแลนดั้ขณะรอแสงอรุณท่ามกลางลมหนาว

"ที่ที่เราเคยไปด้วยกัน นายชอบที่ไหนที่สุด" เทียนเหอเอ่ยถาม

กวนเยวี่โยบเทียนเหอไว้ในอ้อมกอด จู่ๆ เทียนเหอก็รู้สึกคิดถึงบ้าน
ขึ้นมา

กวนเยวี่ยตอบว่า "ก็ยังเป็นเมืองจีน"

เทียนเหอพิมพ์ "ฉันก็เหมือนกัน"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6554-turing-code->